

گرامی باد شانزدهم آذر، روز دانشجو

هممیهنان، دانشجویان،

بار دیگر، شانزدهم آذر، روز درخشش برق غیرت فرزندان این نیاخاک اهورایی، که در بزنگاه‌های تاریخ پیوسته در برابر یورش اهریمنی قراولان تاریکی ایستاده‌اند، فرارسید.

جنبش دانشجویی ایران چند سالی پس از پی‌ریزی دانشگاه تهران، در گیرودار جنگ جهانی دوم و اشغال میهن ما از سوی لشکریان بیگانه، آغاز می‌گردد و نقش شایسته‌ای در برهه‌های سرنوشت‌ساز داشته است که از نمایان‌ترین آن‌ها می‌توان کوشش برای درهم‌شکستن توطئه‌ی جداسازی آذربایجان و کارآوری در ملی کردن صنعت نفت در سراسر کشور و سهم‌گیری در قیام ملی سی تیر و خنثی کردن دسیسه‌ی نهم اسفند را برشمرد.

در این میان، مرکزهای آموزش عالی در تبریز و مشهد و اصفهان نیز بنیاد یافت و بخش بزرگی از نسل جوان را از گوشه‌وکنار ایران دربرگرفت و جنبش دانشجویی توانمندی بیشتری یافت.

در پی کودتای بیست‌وهشتم مرداد یکهزار و سیصد و سی و دو، که با سرنگون کردن دولت قانونی دکتر محمد مصدق بار دیگر زمام کشور به چنگ استبداد و ایسته به استعمار افتاد، گرچه همه‌ی گروه‌های اجتماعی بی‌درنگ به خود آمدند و در راستای بازیافت دستاوردهای ملی به‌پاخواستند؛ ولی دانشجویان وضعی استثنائی داشتند و دشمن درخو هر لحظه نگران واکنش این جوانان استقلال‌طلب و آزادی‌خواه بود. در این راستا، یگان‌های سلاحدار از آغاز مهرماه همان سال در همه جای دانشگاه تهران به نگرانی پرداختند تا از هر گردهمایی و نمایش اعتراض‌آمیز بر ضد کودتاچیان جلوگیری کنند.

چون دادرسی فرمایشی مصدق بزرگ در یک دادگاه ارتشی و نیز بندوبست‌های گسترده با جهان‌خواران آزمند دمامد آتش‌خشم همگانی را شعله‌ورتر می‌نمود، پاسداران جو وحشت پیش‌دستی کردند و، درست دو روز پس از برقراری رابطه‌ی سیاسی با انگلیس و دو روز پیش از دیدار دستیار رئیس‌جمهور ایالات متحده‌ی آمریکا از ایران، در بامداد روز شانزدهم آذر یکهزار و سیصد و سی و دو، نیروهای سرکوبگر تازه‌ای به دانشگاه تهران گسیل داشتند و، در دانشکده‌ی فنی، رگبار گلوله را حتی تا درون کلاس‌های درس گشودند و سه دانشجوی رزمنده، مصطفی بزرگنیا، مهدی شریعت‌رضوی، و احمد قندچی، را به خون کشاندند و شماری را هم دستگیر کردند.

به‌رغم این تهاجم وحشیانه، جنبش دانشجویی از توان نیفتاد و اخگرهای خرد و آگاهی پیوسته به گونه‌ی یک نیروی بالنده‌ی دگرگون‌خواه جلودار تکاپوهای سلطه‌ستیزانه‌ی مردم بودند و از هر فرصتی برای بیان دیدگاه‌ها و طرح دغدغه‌های نسل جوان حتی با تن‌به‌خطر سپردن بهره گرفته‌اند.

از همان هنگام‌ها، شانزدهم آذر، که «روز دانشجو» نام گرفت، در همه‌ی دانشگاه‌ها و مرکزهای آموزش عالی کشور، همچون یادمانی پراج گرامی داشته شد و همه‌ساله سرآغازی بود برای یآوری رساندن به پیکارهای رهایی‌بخش ملی؛ و انجام این وظیفه‌ی بزرگ با افتوخیز، اما بی‌هیچ وقفه‌ای، تا پیروزی انقلاب دنباله یافت. بسا دریغ که خوشه‌چینان انقلاب خیلی زود جدول ارزش‌های آن را درهم‌شکستند و این کانون‌های پژوهش و دانش را نخستین آماج هوس‌های بیمارگونه‌ی خود قرار دادند و استاد و دانشجو را با ترفند از صحنه‌ی سیاسی کشور

دور نگه داشتند.

تعطیل دراز مدت دانشگاه‌ها به بهانه‌ی «انقلاب فرهنگی» سنگین‌ترین ضربه‌ای بود که به این پایگاه‌های آرمان‌خواهی زده شد و سرکوب دانشجویان دگراندیش و به زندان کشیدن و شکنجه دادن و تیرباران کردن آنان را در پی آورد.

با این همه، دانشجویان گروه‌گروه به جبهه‌های نبرد میهنی پیوستند و جانانه به دفاع از هستی ملی پرداختند و چه شمار بسیاری از آنان که شهید، تن‌آسیب‌دیده، و اسیر شدند. از آن پس هم، هر دری را که برکسی قدرت‌نشستگان با سیاه‌کاری و کژاندیشی گل‌اندود کردند دانشجویان روزنه‌ای به روشنایی گشودند تا موج‌های یادگیری و خودسازی را به نهادهای دانشگاهی رهنمون کردند. شالودهریزی بردبارانه‌ی سازمان‌های ویژه و حتی انجمن‌های اسلامی، که به‌رغم رخنه‌ی برخی از عنصرهای فریب‌خورده و نفاق‌افکنی آنان صورت پذیرفته است، می‌تواند گام اثربخشی در راستای پیش کشیدن خواست‌های برحق تلقی گردد.

برپایی گردهمایی و راهپیمایی خودخواسته‌ی انبوهی از دانشجویان در بیست‌ونهم مهر و سیزدهم آبان‌ماه و بیان موردهای بی‌شمار از تباهی، دزدی، فروریزی ارزش‌های اخلاقی در میان کاربه‌دستان، از سوئی، و پافشاری بر زنده‌داشت حقوق ملت و درخواست بازنگری در قانون اساسی، از دیگر سو، از جمله کردارهای سنجیده‌ی انجام‌گرفته است.

طرح شعار «یک ملت، یک دولت، آن هم به رأی ملت» ثمره‌ی بررسی‌های خردگرایانه‌ی جوانانی است که دست‌اندرکاران کوردلانه گمان می‌کردند، با تهدید و تطمیع و بگیروبیند، آن‌ها را به راستای سودای خویش آورده‌اند.

روند رویدادها در دانشگاه‌ها و مرکزهای آموزش عالی در زمینه‌ی ناسازواری با زورمداری و ایستادگی و کوشش دانشجویان در رویارویی با قشریگری، با همه‌ی میدان دادن‌های سردمداران جمهوری اسلامی به نیروهای فشار، امید تازه‌ای در همگان پدید آورده است.

تأکید دانشجویان بر آزادی اندیشه و گفتار و نوشتار و گردهمایی و قانون‌گرایی به گونه‌ی درست‌ترین رهیافت مهار بحران زندگی ملی بارقه‌ی نوینی است در پهنه‌ی کشور.

چنین است که، در چهل‌وچهارمین سالگرد آن روز تاریخی، حزب ملت ایران دگرباره همه‌ی دانشجویان بیدار دل را به بازسازی نهادهای صنفی خود با گنجایش طلب کردن خواست‌های سیاسی فرامی‌خواند تا در برچیدن بساط یکه‌تازی و برقراری مردم‌سالاری پیشگام باشند.

پیروز باد ملت، استوار باد همبستگی دانشجویان.

دبیرخانه‌ی حزب ملت ایران